

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งขอนำเสนอสาระสำคัญ ตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร สาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.2 เนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในช่วงชั้นที่ 1
 - 1.3 เนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 - 1.4 เนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด
2. รูปแบบการเรียนการสอนแบบซิปปา
 - 2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนแบบซิปปา
 - 2.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบซิปปา
3. การสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้
 - 3.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
 - 3.2 ชั้นสอน
 - 3.3 ชั้นสรุป
4. ผลการเรียนรู้
 - 4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1.1 ความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์
 - 4.1.2 ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1.4 ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี
 - 4.1.5 หลักเกณฑ์เบื้องต้นในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.2 เจตคติต่อการเรียน
 - 4.2.1 ความหมายของเจตคติ
 - 4.2.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 4.3 ทักษะการเขียน
 - 4.3.1 ความหมายของทักษะการเขียน
 - 4.3.2 ความหมายของการเขียน
 - 4.3.3 ความสำคัญของกรเขียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 1

1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

กรมวิชาการ (2546, หน้า 21) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันมิได้มุ่งหวังให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่มุ่งหวังให้นักเรียนนำความรู้ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ และใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งต้องรักษาภาษาไทยไว้ในฐานะที่เป็นสมบัติของชาติด้วย โดยมีสาระการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม

2. เนื้อหาสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในช่วงชั้นที่ 1

กรมวิชาการ (2545, หน้า 18 – 69) ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) ดังนี้

สาระที่ 1 : การอ่าน มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3)

1. สามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านได้คล่องและเร็วเข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน

2. สามารถเข้าใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง หาคำสำคัญหรือใช้แผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพความคิดเป็นเครื่องมือการพัฒนาความเข้าใจการอ่าน รู้จักใช้คำตามเกี่ยวกับเนื้อหาและแสดงความรู้ ความคิดคาดคะเนเหตุการณ์เรื่องราวจากเรื่องที่อ่านและกำหนดแนวทางปฏิบัติ

3. สามารถอ่านในใจและอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้รวดเร็ว ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธีและจำบทร้อยกรองที่ไพเราะเลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้ง ความรู้ และความบันเทิง มีมารยาทการอ่าน และมีนิสัยรักการอ่าน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี ป.3

1. อ่านสะกดคำที่ยากยิ่งขึ้นถูกต้องตามหลักการสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดคำที่ใช้การันต์ อักษรควบ อักษรนำ และการผันวรรณยุกต์ อักษรควบ และอักษรนำอ่านจำคำได้แม่นยำอ่านได้คล่องและเร็วตามหลักการอ่าน

2. อ่านเข้าใจความหมายของคำอ่านที่ยากยิ่งขึ้น และเข้าใจข้อความที่อ่าน ที่ยาว และมีความซับซ้อน ด้วยการหาความหมายจากพจนานุกรม
3. แสดงความเข้าใจการอ่านใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องที่อ่านด้วยการพูดหรือเขียน
4. อ่านข้อความที่ยาวและยากขึ้น และบอกหรือเขียนคำสำคัญของข้อความที่อ่าน แสดงความเข้าใจ
5. อ่านเรื่องแล้วแสดงเรื่องที่อ่านด้วยแผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพมาเขียน เรื่องหรือย่อเรื่องหรือสรุปเรื่องเป็นคำพูดของตนเอง
6. อ่านแล้วแสดงความรู้หรือความคิดคาดคะเนเหตุการณ์และเรื่องราวที่อ่านที่มีความยาวและยากขึ้นตามวัยของผู้เรียนด้วยการพูดหรือเขียน
7. ใช้กระบวนการอ่านพัฒนาการอ่าน อ่านเรื่องที่มีความยาว และยากขึ้นตามวัยของผู้เรียนที่เกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติ นำความรู้มาใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหา หรือการปฏิบัติงานแล้วเขียนแสดงแนวทางปฏิบัติหรือวิธีการทำงานจากเรื่องที่อ่าน
8. อ่านในใจบทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรองได้เร็วและเขียนใจความสำคัญของเรื่อง หรือตอบคำถามหรือวาดภาพและเขียนบรรยายภาพแสดงความเข้าใจ
9. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรองได้เร็วและคล่อง อ่านถูกต้องตาม อักษรวิธีและลักษณะคำประพันธ์ด้วยเสียงดังฟังชัดและมีบุคลิกการอ่านที่ดี
10. เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิงจากห้องสมุดหรือ มุมหนังสือหรือแหล่งเรียนรู้อื่นๆ
11. แสดงมารยาทการอ่านในห้องสมุดหรือการอ่านในห้องเรียนอย่างสงบ มีสมาธิ การอ่าน ไม่รบกวนผู้อื่น ไม่ขีดเขียนหรือไม่ทำให้ฉีกขาด ส่งหนังสือตรงตามกำหนด และจดบันทึก ข้อมูลที่สำคัญจากการอ่าน มีนิสัยรักการอ่าน โดยใช้เวลาว่างในการอ่านทั้งหนังสือที่เป็นความรู้ และความบันเทิงและจดบันทึกสิ่งที่อ่าน

สาระที่ 2: การเขียน มาตรฐาน 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียน เรียงความ ย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงาน การศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 ป.1-ป.3

1. สามารถเขียนคำได้ถูกความหมายและสะกดการันต์ถูกต้อง ใช้ความรู้และ ประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความและเรื่องราว ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและจินตนาการ รวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน
2. มีมารยาทการเขียนและนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียนจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี ป.3

1. เขียนคำยากที่มีความหมายที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดได้ถูกต้องและนำไปใช้ในการเขียนได้ตรงตามความหมาย
2. เขียนแสดงความคิด เขียนแสดงความรู้สึกความต้องการและเขียนจินตนาการเป็นย่อหน้า และเป็นเรื่องราวได้
3. ใช้กระบวนการเขียนโดยวางแผนการเขียน ยกร่างข้อเขียนตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขเรื่องที่เขียน ทำให้การเขียนมีประสิทธิภาพในการสื่อสาร
4. เขียนอย่างมีมารยาทการเขียนด้วยลายมือสวยงามสะอาด ตัวหนังสือเป็นระเบียบ ลายมืออ่านได้ง่าย และชัดเจน เขียนถูกต้องใช้ภาษาสุภาพ
5. แสดงนิสัยรักการเขียนด้วยการจดบันทึกความรู้ความคิดเห็นจากการอ่าน การฟัง การดู เป็นข้อความสั้น ๆ เป็นบันทึกส่วนตัว เพื่อการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ
6. เขียนบันทึกความรู้ ความคิดเห็น ประสบการณ์ และบันทึกอนุทิน เหตุการณ์ เป็นข้อความแสดงความคิดเห็นและแสดงทักษะการเขียนโดยใช้ถ้อยคำถูกต้อง ลายมืออ่านง่าย ชัดเจน

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3)

1. สามารถจับใจความสำคัญสิ่งที่ได้ฟัง และได้ดูและเข้าใจเนื้อเรื่องถ้อยคำ การใช้ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางของผู้พูดและแสดงพรรณนาเรื่องที่ฟัง และดู อย่างมีวิจารณญาณ
2. สามารถตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ใช้ถ้อยคำเหมาะแก่เรื่อง และอย่างสร้างสรรค์ตาม หลักการพูดมีมารยาทการฟัง การดูและการพูด

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี ป.3

1. ฟังผู้พูดและดูสื่อต่างๆ ที่เป็นเรื่องราวและซับซ้อนที่เป็นนิทาน ละคร รายการ โทรทัศน์ วิทยุ แล้วพูดหรือเขียนใจความสำคัญได้ถูกต้องด้วยการพูดหรือเขียนตอบคำถามด้วยการเขียนถูกต้อง
2. ฟังผู้พูดหรือดูสื่อต่างๆ ที่เป็นความรู้ การอธิบาย นิทาน ละคร รายการโทรทัศน์ วิทยุ ดีความหรืออธิบายความหมายของถ้อยคำ น้ำเสียง ของผู้พูด และกิริยาท่าทางของผู้พูดได้ ถูกต้อง
3. ฟังผู้พูดหรือดูสื่อต่างๆ ที่เป็นความรู้ การอธิบาย นิทาน ละคร รายการโทรทัศน์ วิทยุแล้วแสดงความคิดเห็นด้วยการพูด อภิปรายหรือเขียนความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผลจากเรื่องที่ฟังและดู

4. แสดงมารยาทการฟังและการดูสื่อในห้องเรียนและนอกห้องเรียนด้วยความตั้งใจ ไม่รบกวนผู้อื่น และฟัง และดูอย่างสงบ ชักถามด้วยถ้อยคำสุภาพ

5. ฟังและดูสื่อที่เป็นความรู้ การอธิบาย นิทาน ละคร รายการโทรทัศน์ วิทยุ แล้ว ชักถามด้วยคำถามหรือแสดงความคิดเห็นเป็นประโยชน์อย่างสุภาพ ใช้ภาษาและน้ำเสียงนำฟัง และกล้าแสดงความคิดเห็น

6. สนทนากับผู้อื่นแสดงความคิดเห็นได้หลากหลายอย่างสุภาพ ใช้ถ้อยคำและภาษา ถูกต้อง

7. เล่าเรื่องหรือถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์เรื่องราวต่างๆ ข่าว เหตุการณ์ นิทาน การรายงานหน้าชั้น การอภิปรายแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์และใช้ถ้อยคำเหมาะแก่เรื่อง พูดชัดถ้อยชัดคำออกเสียงถูกต้องชัดเจนตามอักขรวิธีและหลักการพูด

8. แสดงมารยาทการพูด โดยใช้ถ้อยคำและกิริยาท่าทางสุภาพ กล้าพูด พูดชัดเจน และตอบคำถามเสียงดังเหมาะแก่สถานที่ ใช้น้ำเสียงในการพูดอย่างสุภาพ

สาระที่ 4: หลักการใช้ภาษา มาตรฐาน ท 4. 1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลัก ภาษา การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทย ไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3)

1. สามารถสะกดคำ โดยนำเสียงและรูปของพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ประสม เป็นคำอ่านและเขียนคำได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา

2. เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ และประโยคการเรียงลำดับคำ และ เรียบเรียงประโยคตามลำดับความคิดเป็นข้อที่ชัดเจน

3. สามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นถ้อยคำสุภาพ และรู้จักคิดไตร่ตรองก่อนพูดและเขียน

4. เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น

5. สามารถเลือกใช้คำคล้องจองแต่งบทหรือกรองง่าย ๆ

6. สามารถนำปริศนาคำทายและบทร้องเล่นในห้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี ป.3

1. สะกดคำตามมาตราตัวสะกดโดยนำเสียงและรูปของพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ มาประสมคำตามมาตราตัวสะกดมาตราต่างๆ ที่เป็นคำยาก และใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นคำ ที่ใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นโดยอ่านและเขียนถูกต้อง

2. สะกดคำที่มีเสียงท้ายตามมาตราตัวสะกด แต่ใช้พยัญชนะอื่นเป็นตัวสะกดออก เสียงท้ายตามมาตราตัวสะกดอย่างคำไทยและเป็นคำที่ยากขึ้นโดยอ่านและเขียนถูกต้อง

3. สะกดคำอักษรควบและอักษรนำเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และคำในกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น อ่านและเขียนถูกต้อง

4. สะกดคำเขียนที่ใช้ตัวการ์นต์ถูกต้องและอ่านถูกต้อง
 5. ผันอักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ และผันอักษรควบ และอักษรนำที่เป็นคำยาก ได้ถูกต้องทั้งการอ่านการเขียนและการพูด
 6. แสดงความหมายของคำและกลุ่มคำและเข้าใจประเภทของคำ กลุ่มคำ ตามหลักภาษา โดยนำคำและกลุ่มคำประกอบประโยค เรียงลำดับคำ กลุ่มคำในประโยคถูกต้องตามหน้าที่ของคำและกลุ่มคำตามหลักการแต่งประโยค และนำประโยคมาเรียงเป็นข้อความย่อหน้า และเรื่องราวได้ชัดเจน มีใจความสละสลวยทั้งการพูดและการเขียน
 7. ใช้ภาษาที่สุภาพในการสนทนา แนะนำผู้อื่น รายงานหน้าชั้นหรือเขียนข้อความในการสื่อสารเป็นจดหมายหรือข้อความสื่อสารที่เป็นประสบการณ์และความคิดเชิงสร้างสรรค์
 8. ใช้ภาษาที่สุภาพ ในการอภิปรายเป็นกลุ่มหรือเป็นคณะหน้าชั้นหรือเขียนแสดงความคิดเห็นเป็นข้อความย่อหน้าที่ยาวขึ้น
 9. คิดไตร่ตรองโดยเขียนข้อความเป็นแผนภาพความคิดและใช้แผนภาพความคิดยกร่างข้อความก่อนการพูดและเขียน
 10. แสดงการใช้ภาษาไทยที่เป็นภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้กันทั่วประเทศ และภาษาถิ่นที่ใช้กันเฉพาะถิ่นแต่ละถิ่นถูกต้อง ทั้งการออกเสียงและความหมายในการพูดและเขียน
 11. นำคำมาแต่งเป็นคำคล้องจองที่มีความหมายได้ และนำคำมาแต่งเป็นกลอน 4 และกาพย์ยานี 11 มีเสียงสัมผัสคล้องจองถูกต้องตามรูปแบบการแต่งและมีความคิดงาม
 12. เล่นปริศนาคำทายในชั้นเรียนได้ โดยรวบรวมปริศนาคำทาย หรือคิดปริศนาคำทายขึ้นใหม่ นำบทร้องเล่น เช่นวีรชีวีชาวสาร แล้วจัดทำเป็นสมุดภาพปริศนาคำทายหรือบทร้องเล่น
 13. รวบรวมบทร้องเล่นที่มีในท้องถิ่นจัดทำคำแนะนำวิธีเล่นสั้นๆ และนำมาสาธิตการเล่น
- มาตรฐาน ท 4: 2 สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน
- มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3)
1. สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้และการทำงานร่วมกับผู้อื่น และใช้เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนาการเขียน
 2. เข้าใจความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียน ใช้ภาษาได้เหมาะกับบุคคล และสถานการณ์การสื่อสาร ใช้ภาษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ในการพัฒนาการอ่านและการเขียนเห็นคุณค่าการใช้ตัวเลขไทย
 3. ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนตามความเป็นจริงเหมาะแก่กาลเทศะและบุคคล

4. สามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นถ้อยคำสุภาพ และรู้จักคิดไตร่ตรองก่อนพูดและเขียน
5. เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น
6. สามารถเลือกใช้คำคล้องจองแต่งบทร้อยกรองง่าย ๆ
7. สามารถนำปริศนาคำทายและบทร้องเล่นในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี ป.3
 1. ใช้ทักษะการอ่าน การเขียน การพูด การฟังและการดูสื่อสารสนเทศจากคอมพิวเตอร์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการหาความรู้ และพัฒนาการเรียนรู้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นด้วยการสนทนา แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การอภิปรายและการเขียน การทำงาน ร่วมกับผู้อื่น
 2. ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ วีดิทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง คอมพิวเตอร์จัดบันทึกความรู้
 3. ใช้คำที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนถูกต้องกับบุคคลและสถานการณ์ในการพูด และการเขียนอย่างกว้างขวาง และเป็นถ้อยคำที่สุภาพสละสลวย
 4. ใช้คำในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ทั้งอ่านและเขียนได้คล่องเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ วิชาต่าง ๆ อย่างกว้างขวางและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้
 5. ใช้ตัวเลขไทยในการเขียนอยู่เสมอจนเป็นนิสัย
 6. พูดและเขียนแต่ความเป็นจริง โดยใช้ถ้อยคำเหมาะกับบุคคลและสถานการณ์
 7. ใช้ภาษาที่สุภาพในการสนทนา แนะนำผู้อื่น รายงานหน้าชั้นหรือเขียนข้อความ ในการสื่อสารเป็นจดหมายหรือข้อความสื่อสารที่เป็นประสบการณ์และความคิดเชิงสร้างสรรค์
 8. ใช้ภาษาที่สุภาพ ในการอภิปรายเป็นกลุ่มหรือเป็นคณะหน้าชั้น หรือเขียนแสดง ความคิดเห็นเป็นข้อความย่อหน้าที่ยาวขึ้น
 9. คิดไตร่ตรองโดยเขียนข้อความแผนภาพความคิดและใช้แผนภาพความคิด ยกร่างข้อความก่อนการพูดและเขียน
 10. แสดงการใช้ภาษาไทยที่เป็นภาษาไทยกลาง หรือภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้กัน ทั่วประเทศและภาษาถิ่นที่ใช้กันเฉพาะถิ่นแต่ละถิ่นถูกต้อง ทั้งการออกเสียงและความหมายใน การพูดและเขียน
 11. นำคำมาแต่งเป็นคำคล้องจองที่มีความหมายได้ และนำคำมาแต่งเป็นกลอน 4 และกาพย์ยานี 11 มีเสียงสัมผัสคล้องจองถูกต้องตามรูปแบบการแต่งและมีความคิดงาม
 12. เล่นปริศนาคำทายในชั้นเรียนได้ โดยรวบรวมปริศนาคำทาย หรือคิดปริศนา คำทายขึ้นใหม่มาบทร้องเล่น เช่นรี้ริ้วข้าวสาร แล้วจัดทำเป็นสมุดภาพปริศนาคำทายหรือบทร้อง เล่น
 13. รวบรวมบทร้องเล่นที่มีในท้องถิ่น จัดทำคำแนะนำวิธีเล่นสั้น ๆ และนำมาสาธิต การเล่น

สาระที่ 5 :วรรณคดี และวรรณกรรม มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น
วิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3)

1. สามารถอ่านนิทานเรื่องสั้นง่ายๆ สำหรับเด็ก สารคดี บทความ บทร้อยกรอง
และบทละครเหมาะกับวัยของเด็ก ให้ได้ความรู้และความบันเทิง ได้ข้อคิดเห็นจากการอ่านและ
นำไปใช้ในชีวิตจริง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี ป. 3

1. อ่านนิทานต่างๆ ที่ยาวขึ้นและสารคดีที่ยาวขึ้น บทความ แสดงความรู้พื้นฐาน
การเรียนรู้วิชาต่างๆ บทร้อยกรองที่ไพเราะมีข้อคิด บทละครที่เหมาะสมกับผู้เรียนให้ได้รับความรู้และ
ความบันเทิง นำมาเล่าเรื่อง สนทนา อภิปราย เขียนแสดงความคิดเห็น

2. เขียนข้อคิดจากการอ่านและเขียนแนวทางการปฏิบัติในชีวิตประจำวันจากการ
อ่าน

**3. เนื้อหาสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
สาระการเรียนรู้รายปีกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
สาระการอ่าน**

1. การอ่านคำพื้นฐาน ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันเพิ่มอีกประมาณ 1,200 คำ
รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

2. การอ่านแจกลูกและสะกดคำในมาตราแม่ ก กา แม่กง กน กม เกย เกอว กก
กคและแม่กบ ทั้งคำที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด และคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด
การอ่านคำที่มีพยัญชนะที่มีสระกำกับเป็นตัวสะกด คำที่มีตัวการ์นต์ อักษรควบ อักษรนำ

3. การผันวรรณยุกต์คำที่มีพยัญชนะต้นเป็น อักษรกลาง อักษรต่ำ อักษรสูง คำเป็น
คำตาย

4. การอ่านและเข้าใจความหมายของคำในประโยคและข้อความ

5. การอ่านในใจ การจับใจความของเรื่องที่อ่าน โดยหาคำสำคัญ ตั้งคำถาม คาดคะเน
เหตุการณ์ ใช้แผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพความคิด

6. การแสดงความรู้และความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

7. การนำความรู้และข้อคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้กำหนดแนวทางปฏิบัติ

8. การใช้พจนานุกรม

9. การอ่านออกเสียงร้อยแก้วและร้อยกรองถูกต้องตามอักขรวิธีและลักษณะคำประพันธ์
และการอ่านทำนองเสนาะ

10. การท่องจำบทอาขยานและบทประพันธ์ที่ประทับใจ

11. การเลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งประเภทความรู้และความบันเทิง

12. มารยาทการอ่านหนังสือ การถนอมรักษาหนังสือทั้งส่วนตนและส่วนรวม

13. การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและมีสุขลักษณะในการอ่านหนังสือ
สาระการเขียน

1. การเขียนคำมาตราตัวสะกดต่างๆ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่สะกดไม่ตรงตาม
มาตรา และคำที่มีตัวกาวินต์

2. การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด ตัวบรรจงครึ่งบรรทัด และการเขียนตาม
คำบอก

3. การเลือกใช้คำเขียนเป็นประโยคตรงตามความหมาย และเรียบเรียงเป็นเรื่องที่
ยาวขึ้นการเขียนเป็นย่อหน้าที่แสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ประสบการณ์ และ
จินตนาการ

4. การเขียนคำคล้องจองและแต่งคำประพันธ์อย่างง่าย

5. การใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียนโดยการเตรียมการเขียน การกำหนด
รูปแบบโครงเรื่อง เนื้อหา องค์ประกอบการเขียนการยกกว้างข้อเขียน การตรวจทวง การปรับปรุง
แก้ไข และการเขียนเรื่องให้สมบูรณ์

6. การใช้เลขไทย

7. มารยาทการเขียน การอ้างอิงแหล่งความรู้การเขียนอย่างเป็นระบบ สะอาด ลายมือ
สวยงาม อ่านง่าย การเขียนโดยใช้ภาษาที่สุภาพ ไม่ขีดเขียนในที่ที่ไม่สมควร และไม่เขียนให้ผู้อื่น
เสียหาย

8. การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ด้วยการจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และแสดง
ความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ

สาระการฟัง การดู และการพูด

1. การเลือกฟัง เลือกดูสิ่งที่เป็นความรู้และความบันเทิง

2. การเข้าใจเนื้อเรื่อง การจับใจความจากถ้อยคำนำเสียงและกิริยาท่าทางของผู้พูด
การดูสิ่งที่เป็นความรู้ความบันเทิง

3. การพูด การอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังสิ่งที่ดูอย่างมีวิจารณญาณ

4. การพูดยอมรับและการปฏิเสธ โดยใช้ภาษาที่สุภาพ

5. การตั้งคำถามและการตอบคำถาม

6. การสนทนาแสดงความคิดเห็น

7. การเล่าเรื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์และการแสดง
ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

8. การพูดออกเสียงชัดเจน ใช้ถ้อยคำเหมาะแก่เรื่องพูดอย่างสร้างสรรค์เหมาะสมแก่
บุคคล และโอกาส

9. มารยาทการฟังและการดู การฟังและดูอย่างตั้งใจโดยไม่รบกวนผู้อื่น

สาระหลักการใช้ภาษา

1. ส่วนประกอบของคำ
2. หลักการอ่าน และเขียนสะกดคำ
3. ชนิดและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ และประโยค
4. ความหมายของคำ การเลือกใช้คำ การเรียงลำดับคำในประโยคได้ถูกต้องตรงตาม

ความหมายและความรู้สึก

5. การเรียบเรียงประโยคเป็นเรื่องราวตามลำดับความคิดและการเว้นวรรคตอน
6. การเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษากันในการพูดและเขียนได้เหมาะสม
7. หลักการแต่งคำคล้องจองและคำประพันธ์
8. ความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียน
9. การใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนการแสวงหาความรู้จากแหล่ง

การเรียนรู้และการทำงานร่วมกับผู้อื่น

10. การใช้ทักษะทางภาษาและเทคโนโลยีการสื่อสาร ด้านวิทยุ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์

คอมพิวเตอร์ ในการพัฒนาการเรียน

11. การใช้พจนานุกรมช่วยการอ่าน การเขียนและการค้นความหมาย

สาระวรรณคดีและวรรณกรรม

1. นิทานเรื่องสั้นง่ายๆ สาระดีสั้นๆ บทความสั้นๆ สำหรับเด็ก ปริศนาคำทาย บท
ร้องเล่นในท้องถิ่น บทละครและบทร้อยกรองประเภทให้ความรู้และความบันเทิงต่างๆ ที่เหมาะแก่
วัยของเด็ก

2. การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล

3. การนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตรจริง

4. เนื้อหาสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด

โครงสร้างของคำในภาษาไทยประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด
หรือบางคำอาจมีตัวการันต์ ส่วนประกอบเหล่านี้จะทำให้คำมีเสียงเปลี่ยนไป และมีความหมาย
เปลี่ยนไป

4.1 ความหมาย ตัวสะกด

กรมวิชาการ (2546, หน้า 157-160) ให้ความหมาย ตัวสะกด คือ พยัญชนะ
ที่ประกอบอยู่ท้ายสระ และมีเสียงประสมเข้ากับสระ ทำให้เสียงของคำแตกต่างกันตามตัวพยัญชนะ
ที่นำมาประกอบ จำแนกตัวสะกดในภาษาไทยได้เป็น 2 ประเภท

1. ตัวสะกดตรงมาตรา เช่น กาน กาม กาย กาก กาด กาบ
2. ตัวสะกดไม่ตรงมาตรา เช่น กาล ขวัญ ศาล เหตุ ผล

มาตราตัวสะกดของไทยมี 8 มาตรา ดังนี้

1. มาตราแม่กก ใช้ ก ข ค ฉ เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ก สะกด เช่น มาก สุข โชค เมฆ
2. มาตราแม่กง ใช้ ง เป็นตัวสะกด เช่น ลิง ของ กลาง ผุง
3. มาตราแม่กด ใช้ จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฒ พ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด เช่น อาจ ราชการ ก๊าซ มงกุฏ อุฐ คุรุฯ พัฒนา ปิด สังเกต รถ บท นาท อวูธ อากาศ โทษ โอกาส
4. มาตราแม่กน ใช้ น ร ล ญ ณ พ เป็นตัวสะกด อ่านออกเสียงเหมือน น สะกด เช่น คน สงสาร น้ำตาล สัญญา บุญคุณ ปลาวาฬ
5. มาตราแม่กบ ใช้ บ ป ฟ ฟ และ ภ อ่านออกเสียงเหมือน บ เป็นตัวสะกด เช่น หยิบ รูป ภาพ ยีราฟ ลาก
6. มาตราแม่กม ใช้ ม เป็นตัวสะกด เช่น ชิม เต็ม เลื่อม
7. มาตราแม่เกย ใช้ ย เป็นตัวสะกด เช่น สาย โดย ชัย
8. มาตราแม่เกอว ใช้ ว เป็นตัวสะกด เช่น คาว หิว แววาว

ข้อสังเกต

1. ตัวสะกดตรงมาตรา ได้แก่ แม่กง แม่กม แม่เกย แม่เกอว ที่มีตัวสะกดเพียงตัวเดียว ส่วนตัวสะกดไม่ตรงมาตรา คือ น สะกดในมาตรา แม่กน ตัว บ สะกดในมาตรา แม่กบ ตัว ก สะกดในมาตรา แม่กก ตัว ด สะกดในมาตรา แม่กด จะมีพยัญชนะอื่นเป็นตัวสะกดร่วม

2. พยัญชนะที่ไม่ใช่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ฉ ฒ ผ ฝ ห อ ฮ

4.2 ความสำคัญของมาตราตัวสะกด

คำในภาษาไทยมีทั้งประเภทที่เป็นคำไทยแท้ มีตัวสะกดตรงตามมาตรา และคำที่รับมาจากภาษาอื่น ได้แก่ ภาษาบาลี สันสกฤต และภาษาทางยุโรปตะวันตก จะมีตัวสะกดไม่ตรงมาตราเป็นส่วนใหญ่ ลักษณะเช่นนี้นับว่าเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาไทย หากผู้เขียนใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้องจะทำให้สื่อความหมายผิดพลาดไม่ตรงตามความต้องการ

ตัวสะกดในภาษาไทย มีบทบาทสำคัญในการกำหนดเสียง และความหมายของคำให้แตกต่างกัน เช่น

สา + ง → sang

สา + น → san

นอกจากนี้ตัวสะกดในมาตราเดียวกัน ออกเสียงสะกดเหมือนกัน แต่ก็จะมี ความหมายแตกต่างกัน

เช่น การ (งาน) กาล (เวลา)

อาจ หาญ สะ อาด

การสอนเรื่องมาตราตัวสะกด ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนตระหนักถึงความจำเป็นในการเขียนและอ่านคำให้ตรงตามมาตราตัวสะกด เพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้อง ตรงตามความหมาย

4.3 แนวการจัดการเรียนการสอน มาตราตัวสะกด

มีแนวการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

4.3.1 ฝึกให้นักเรียนสังเกต ความแตกต่างของคำ ต่อไปนี้

- พยัญชนะต้นเสียงเดียวกัน แต่ใช้ตัวพยัญชนะต่างกัน
เช่น พุช กับ ภูช
- ตัวสะกดเสียงเดียวกัน แต่ใช้พยัญชนะต่างกัน
เช่น ประพาส กับ ประพาด
- ตัวสะกดบางคำมีสระกำกับ บางคำ ไม่มี
เช่น เกตุ กับ เกศ
- ตัวสะกดบางคำมีพยัญชนะมากกว่า 1 ตัว
เช่น พุทฺช กับ พุช
- ตัวสะกดบางคำมีตัวการันต์
เช่น พันธุ์ กับ พัน
- ตัวสะกดที่มีตัวการันต์ อาจมีสระกำกับหรือไม่มีสระกำกับ
เช่น พันธุ์ กับ พันธุ์
- พยัญชนะการันต์มีได้หลายตัว ต่างๆ กัน
เช่น สรรค์ สันต์ สัณฑ์ สันท์
- เสียงสระเหมือนกัน แต่อาจเขียนต่างกัน
เช่น พรรณ กับ พัน

4.3.2 สอนการอ่านคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา โดยเขียนเป็นคำอ่านที่สะกดตรงมาตราในมาตรานั้นๆ เช่น

สุข	อ่านว่า สุข
บริจาค	อ่านว่า บอ — ริ — จาก
อุทาหรณ์	อ่านว่า อุ-ทา-หอน
ปัญญา	อ่านว่า ปัน — ยา
สรุป	อ่านว่า สะ -หฺรฺบ
คุณภาพ	อ่านว่า คุณ — นะ — พาบ
โอกาส	อ่านว่า โอ — กาด

จากการฝึกเขียนคำอ่านของคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราจะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องมาตราตัวสะกดได้ง่ายขึ้น

4.3.3 ให้นักเรียนค้นคว้า รวบรวมคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนสะกดคำไม่เหมือนกัน เช่น โจทก์ – โจษ สอน – คร

4.3.4 เขียนคำอ่านในประโยคและให้นักเรียนเขียนคำเขียน เช่น
วันนี้เป็นวัน.....(จัน)
เขาไปซื้อผลไม้ที่เมือง.....(จัน)

4.3.5 ให้นักเรียนหาศัพท์หมวดของคำต่างๆ เช่นคำว่า กษัตริย์ ดอกไม้ ผู้หญิง ภูเขา ป่าไม้ ช้าง

4.3.6 ให้นักเรียนหาคำพ้อง เช่น คำว่า กาน จะมีคำที่ออกเสียงเหมือนกันหลายคำ เช่น การ การณ์ ภาพ ทาล กาญจน์

จะเห็นได้ว่าตัวสะกดในภาษาไทย มีบทบาทสำคัญในการกำหนดเสียง และความหมายของคำทำให้คำแตกต่างกัน ถ้านักเรียนใช้ตัวสะกดผิดความหมายของคำก็จะมี ความหมายเปลี่ยนไป สื่อความหมายผิดพลาดไม่ตรงตามความต้องการ

รูปแบบการเรียนการสอนแบบชิปปา

ทิตนา แชมมณี (2546, หน้า 85) รองศาสตราจารย์ ประจำคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนชิปปา (CIPPA MODEL) จากประสบการณ์ที่ได้ใช้แนวคิดทางการศึกษาต่างๆ ในการสอนมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี และพบว่าหลักการเรียนรู้จำนวนหนึ่งสามารถใช้ได้ผลดีตลอดมา นั่นคือหลักการแนวคิดทั้ง 5 ที่เป็นที่มาของแนวคิด "CIPPA" ซึ่งเป็นหลักในการจัดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีจุดเน้นอยู่ที่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางด้านร่างกาย (physical participation) สติปัญญา (intellectual participation) ทางสังคม (social participation) และอารมณ์ (emotional participation) หลักการดังกล่าวนี้คือ

1. แนวคิดการสรรค์สร้างความรู้ (constructivism)
2. แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่มและการเรียนแบบร่วมมือการเรียนรู้ (group process and co-operative learning)

3. แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (learning readiness)

4. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ (process learning)

5. แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ (transfer of learning)

การใช้แนวคิดหลักทั้ง 5 ดังกล่าวข้างต้นมีพื้นฐานมาจาก ทฤษฎีสำคัญ 2 ทฤษฎีคือ

1. ทฤษฎีพัฒนาการมนุษย์ (human development)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (experiential learning)

ทิตนา แชมมณี (2545, หน้า 280) ได้ใช้แนวคิดเหล่านี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (construction of

knowledge) ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะต้องเรียนด้วยตนเอง และฟังตนเองแล้ว ยังต้องฟังการปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับเพื่อน บุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วย รวมทั้งต้องอาศัยทักษะกระบวนการ (process skills) ต่างๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้จากนั้นการเรียนรู้จะเป็นไปอย่างต่อเนื่องได้ดี หากผู้เรียนอยู่ในสภาพที่มีความพร้อมในการรับรู้และเรียนรู้ มีประสบการณ์ที่ตื่นตัวไม่เฉื่อยชา ซึ่งสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนอยู่ในสภาพดังกล่าวได้ก็คือ การให้มีการเคลื่อนไหวทางกาย (physical participation) อย่างเหมาะสม กิจกรรมที่มีลักษณะดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง และความรู้ความเข้าใจที่เกิดขึ้น หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ไปประยุกต์ใช้ (application) ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ด้วยแนวคิดดังกล่าวจึงเกิดแบบแผน "CIPPA" ขึ้น

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนแบบชิปปา

รูปแบบการเรียนการสอนนี้มีวัตถุประสงค์ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนอย่างแท้จริง โดยการให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง อาศัยความร่วมมือจากกลุ่มและช่วยพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง เช่น กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และกระบวนการแสวงหาความรู้

จากแนวคิดข้างต้น สรุปเป็นหลักชิปปา (CIPPA) ได้ดังนี้ (ทิตินา แซมมณี, 2543, หน้า 15)

C มาจากคำว่า construction ซึ่งหมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของ "Constructivism" เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง การที่ผู้เรียนมีโอกาสได้สร้างความรู้ด้วยตนเองนี้เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา

I มาจากคำว่า Interaction ซึ่งหมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคล และแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม

P มาจากคำว่า physical participation ซึ่งหมายถึงการให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกาย โดยการทำกิจกรรมในลักษณะต่างๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางกาย

P มาจากคำว่า process learning หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่างๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้กระบวนการเป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกับการเรียนรู้ เนื้อหาสาระต่างๆ การเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญาทางหนึ่ง

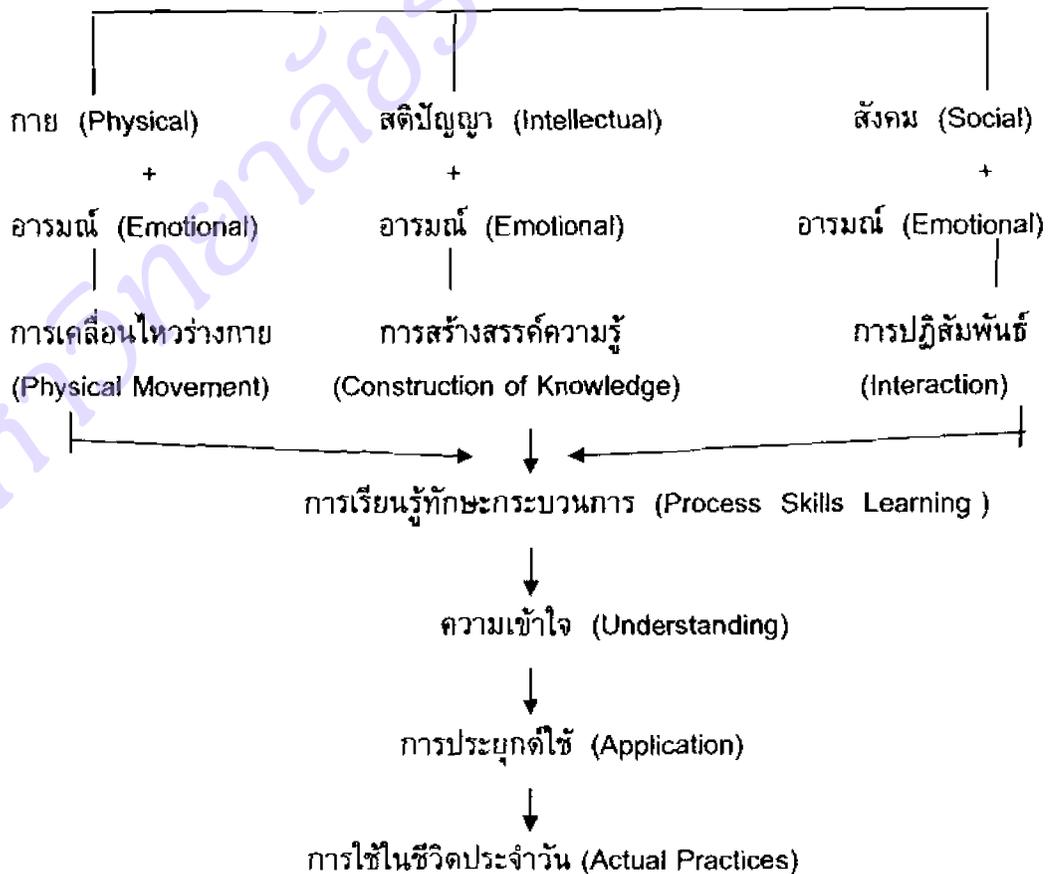
A มาจากคำว่า application หมายถึง การนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อยๆ

กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีแต่เพียงการสอนเนื้อหาสาระให้ผู้เรียนเข้าใจ โดยขาดกิจกรรมการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ จะทำให้ผู้เรียนขาดการเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร

สรุปว่ารูปแบบการเรียนการสอนแบบชิปปาเป็นกระบวนการสร้างความรู้ ซึ่งครูสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน และมีฝึกฝนทักษะกระบวนการต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ขั้นตอนแต่ละขั้นตอนช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวทำกิจกรรมหลากหลาย เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัว ทั้งทรงกายทางสติปัญญา ทางอารมณ์และทางสังคม ทิศนา แชมมณี (2543, หน้า 18) ได้แสดงการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปา หรือการประสาน 5 แนวคิด ดังภาพ 2 นี้

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง → มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้

มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างตื่นตัว ตื่นใจ (Active Participation)

ภาพ 2 การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามรูปแบบชิปปา
ที่มา: (ทิศนา แชมมณี, 2543, หน้า 18)

จากภาพ 2 สามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปา เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างตื่นตัว ทั้งทางด้านร่างกาย ผู้เรียนได้เคลื่อนไหว ด้านสติปัญญาผู้เรียนได้สร้างสรรค์ความรู้ด้านสังคม ผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์การเรียนรู้ผ่านทางกระบวนการ เกิดความเข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยใช้การสอนตามรูปแบบชิปปาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่องมาตราตัวสะกด เพราะเป็นกระบวนการที่จัดการเรียนการสอนที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง สร้างและสรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน นำไปสู่กระบวนการคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ต้องการให้ผู้เรียน เก่ง ดี มีสุข ในการเรียน และในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบชิปปา

ทีศนา แคมมณี (2545, หน้า 281) กล่าวถึง กระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบชิปปา (CIPPA MODEL) มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ ดังกล่าวแล้ว ซึ่งเป็นหลักการที่สามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบชิปปานี้ ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการทบทวนความรู้เดิม หมายถึง การดึงความรู้เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่จะเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย กิจกรรมการทบทวนความรู้เดิม อาจใช้วิธีการต่างๆ เช่น การถาม ให้ตอบ ระดมสมอง สังเกต ทดสอบ ให้ลงมือทำ แก้ปัญหา หรือใช้การสนทนาซักถามให้ผู้เรียนบอกสิ่งที่เคยเรียนหรือให้ผู้เรียนแสดงโครงสร้างความรู้เดิมของตน

2. ขั้นการแสวงหาความรู้ใหม่ หมายถึง การแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ของผู้เรียนจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่างๆ ซึ่งครูอาจจัดเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้ กิจกรรมการแสวงหาความรู้ใหม่ เช่น ตั้งคำถามท้าทายให้คิด กระตุ้นให้เกิดความขัดแย้งทางความคิด ให้แสวงหาข้อมูลอย่างมีความหมาย ผูกกระบวนการแสวงหาความรู้ การวางแผนการแบ่งงาน การมอบหมายงาน การหาแหล่งข้อมูลที่หลากหลายการประเมินแหล่งข้อมูล

3. ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม หมายถึงการที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล/ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ๆ โดยใช้กระบวนการต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด และกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ ซึ่ง

จำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงกับความรู้เดิม กิจกรรมการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ เช่น วิธีค้นคว้าการแก้ปัญหาฝึกกระบวนการคิด เปรียบเทียบ จำแนก จัดกลุ่ม จัดประเภท ตั้งคำถาม ดีความ ลงความเห็น ขยายความ สรุปความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ฯลฯ

4. ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม หมายถึงผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อมๆ กัน กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม เป็นการฝึกกระบวนการทางสังคม เช่น ใช้กระบวนการกลุ่ม ใช้เทคนิคการจัดกลุ่มแบบต่างๆ การให้ข้อมูลย้อนกลับ ฝึกกระบวนการคิดการปรับความคิด การขยายความคิด

5. ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้ หมายถึง การสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่ และจัดสิ่งทีเรียนให้เป็นระบบระเบียบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย กิจกรรมการสรุปและจัดระเบียบความรู้ เช่น การใช้แผนภาพโครงสร้างความรู้ (Graphic organizers) การเขียนบทความเรื่องสั้น การทำคู่มือ การเขียนคำรา การทำเครื่องมือ แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การบันทึกการเรียนรู้ การคิดวิเคราะห์

6. ขั้นการปฏิบัติ หรือการแสดงผลงาน หมายถึง การแสดงความรู้ความสามารถของตน อันจะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้และพัฒนาความสามารถในหลายด้านทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในสิ่งที่เรียนรู้และภูมิใจในการเรียนรู้ของตนและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อความรู้ที่ได้ ขั้นนี้จะเป็นขั้นปฏิบัติ และมีการแสดงผลงานที่ได้ปฏิบัติด้วย กิจกรรมการปฏิบัติหรือการแสดงผลงาน ให้ผู้เรียนแสดงผลงานการสร้างความรู้ ของตนด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การจัดนิทรรศการ จัดการอภิปราย แสดงบทบาทสมมติ เขียนเรียงความ วาดภาพ แต่งคำประพันธ์ ฯลฯ

7. ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้ หมายถึง การนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาและความจำเป็นในเรื่องนั้นๆ กิจกรรมการประยุกต์ใช้ความรู้ แนวการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงวิธีใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ในเรื่องต่างๆ เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในระยะแรกหรืออาจใช้การตั้งโจทย์สถานการณ์ต่างๆ แล้วให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์นั้น

ในแต่ละขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบดังกล่าวสามารถอธิบายความหมาย และแนวการจัดกิจกรรมในแต่ละขั้นได้ ดังตาราง 1

ตาราง 1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามรูปแบบซิปปา

ขั้นตอนกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวการจัดกิจกรรม
1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม	เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน	ใช้การสนทนาซักถามให้ผู้เรียนบอกสิ่งที่เคยเรียนรู้ การให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์เดิม หรือการให้ผู้เรียนแสดงโครงสร้างความรู้ (Graphic Organizer) เดิมของตน
2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่	เพื่อให้ผู้เรียนหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่างๆ	ครูจัดเตรียมเอกสารสื่อต่างๆ หรือแนะนำแหล่งความรู้ต่างๆ ให้ผู้เรียน
3. ขั้นศึกษาทำความเข้าใจความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม	เพื่อให้ผู้เรียนสร้างความหมายของข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ สรุปความเข้าใจแล้วเชื่อมโยงกับความรู้เดิม	ใช้กระบวนการต่างๆ ในการจัดกิจกรรม เช่น กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการสร้างลักษณะนิสัย กระบวนการทักษะทางสังคม ให้ผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง
4. ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม	เพื่ออาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจและขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น	เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายให้กว้างขึ้น
5. ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้	เพื่อให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย	ให้ผู้เรียนสรุปประเด็นสำคัญ ประกอบด้วยมโนทัศน์หลักและมโนทัศน์ย่อยของความรู้ทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและ

ตาราง 1 (ต่อ)

ขั้นตอนกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวการจัดกิจกรรม
		ความรู้ใหม่ แล้วนำมารวบรวม เรียบเรียงให้ได้ใจความ สาระ สำคัญครบถ้วน สะดวกแก่การ จดจำ ครูอาจให้ผู้เรียนจัดเป็น โครงสร้างความรู้ (Graphic Organizer) ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ ช่วยให้จดจำข้อมูลได้ง่าย
6. ชั้นแสดงผลงาน	เพื่อให้โอกาสผู้เรียนได้ ตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ ของตน ด้วยการได้รับข้อมูล ย้อนกลับจากผู้อื่น	ให้ผู้เรียนแสดงผลงานการ สร้างความรู้ของตนด้วย วิธีการต่างๆ เช่น การจัด นิทรรศการ จัดอภิปราย แสดงบทบาทสมมติ เขียนเรียงความ วาดภาพ แต่งคำประพันธ์ เป็นต้น อาจจัดให้มีการประเมิน ผลงานโดยใช้เกณฑ์ที่ เหมาะสม
7. ชั้นประยุกต์ใช้ความรู้	เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนนำความรู้ ไปใช้สถานการณ์ต่างๆ ให้เกิด ความเข้าใจและความชำนาญ	ให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงวิธีใช้ ความรู้ให้เป็นประโยชน์ใน เรื่องต่างๆ ซึ่งเท่ากับส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีความคิด สร้างสรรค์ในระยะแรก ครูอาจ ใช้การตั้งโจทย์สถานการณ์ ต่างๆ แล้วให้ผู้เรียนนำ ความรู้ไปใช้ในสถานการณ์นั้น

ทศนา แชมมณี (2545, หน้า 166) กล่าวว่า โมเดลชิปปา (CIPPA MODEL) เป็นวิธีหนึ่งในการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การได้เคลื่อนไหวร่างกาย และเป็น การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้ดังกล่าวเป็นวิธีการเรียนรู้ที่แปลกใหม่ ทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น ตื่นเต้น ไม่เบื่อหน่าย นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนอย่างเต็มศักยภาพมีโอกาสแสดงความคิดเห็น มีอิสระในการตัดสินใจในการตอบคำถาม และการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจทำให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของอดิศร ศิริ (2543, หน้า 67) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้โมเดลชิปปา ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการทำงาน นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ชื่นชมผลงานของตนเองและกลุ่ม ทำให้เกิดความรัก ความสามัคคี เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย เหมาะสมกับวัย และความสนใจของผู้เรียน และจากการศึกษา ของ สุภาพ เวหา (2548, หน้า 89-90) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ เรื่องคำควบกล้ำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบชิปปา ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนชิปปาทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ใหม่ ได้รับความรู้และความเข้าใจในเนื้อหาวิชาในลักษณะที่ให้นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง มีกิจกรรมที่หลากหลายเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายอยู่เสมอทำให้เกิดการตื่นตัว การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ทำให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน

ทศนา แชมมณี (2542, หน้า 23-24) ได้สรุปบทบาทของครูและผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชิปปาไว้ ดังต่อไปนี้

บทบาทของครู

1. การเตรียมการสอน

- 1.1 การศึกษาและวิเคราะห์เรื่องที่สอนให้เข้าใจ
- 1.2 ศึกษาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย
- 1.3 วางแผนการสอน
- 1.4 กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน
- 1.5 วิเคราะห์เนื้อหาและความคิดรวบยอดและกำหนดรายละเอียดให้ชัดเจน
- 1.6 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้
- 1.7 กำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนรู้
- 1.8 จัดเตรียมสื่อ วัสดุการเรียนการสอนให้เพียงพอสำหรับผู้เรียน
- 1.9 เอกสารหนังสือหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

- 1.10 เครื่องมือการประเมินผลการเรียนรู้
- 1.11 ห้องเรียน หรือสถานที่เพื่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ เช่น โต๊ะ เก้าอี้
2. การสอน
 - 2.1 สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี
 - 2.2 กระตุ้นผู้เรียนให้สนใจเข้าร่วมกิจกรรม
 - 2.3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่ได้เตรียมไว้โดยอาจมีการปรับแผนให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสถานการณ์ที่เป็นจริง ดูแลให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมต่างๆ แนะนำหรือแก้ปัญหาตามความจำเป็น สังเกตและบันทึกพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน
3. การประเมินผล
 - 3.1 เก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงานของผู้เรียน
 - 3.2 ประเมินผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

บทบาทของนักเรียน

 1. บทบาทการมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริงความคิดเห็นหรือประสบการณ์ต่างๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลายเพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้
 2. บทบาทในการศึกษาหรือลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจใช้ความคิดในการกลั่นกรอง แยกแยะ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นความรู้สึกหรือประสบการณ์ต่างๆ ที่หามาได้และสร้างความหมายให้แก่ตนเอง
 3. บทบาทในการจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สรรค์สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ เกิดความคงทนและสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้สะดวกขึ้น
 4. บทบาทในการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เพื่อช่วยให้การเรียนรู้นั้นเกิดประโยชน์ต่อชีวิต นอกจากนั้นการประยุกต์ใช้จะช่วยตอกย้ำความเข้าใจและสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนในความรู้ นั้นๆ และการนำความรู้ไปใช้ยังก่อให้เกิดการเรียนรู้อื่นๆ เพิ่มเติมได้ด้วย

ในการดำเนินการตามบทบาททั้ง 4 ผู้เรียนต้องแสดงพฤติกรรมที่จำเป็นในการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ดังนี้

 1. เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อย่างกระตือรือร้น
 2. ให้ความร่วมมือและรับผิดชอบในการดำเนินงาน/กิจกรรมต่างๆ ร่วมกับกลุ่ม เช่น การแสวงหาความรู้ การศึกษาข้อมูล และการสรุป เป็นต้น
 3. รับฟังพิจารณาและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
 4. ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ ปฏิสัมพันธ์ ได้ตอบ คัดค้าน สนับสนุน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และความรู้สึกของตนกับผู้อื่น
 5. แสดงความสามารถของตน และยอมรับความสามารถของผู้อื่น

6. ดัดสนใจและแก้ปัญหาต่างๆ
7. เรียนรู้จากกลุ่มและช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

กล่าวได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งทางกาย สติปัญญา สังคม และทางอารมณ์จะเกิดควบคู่กันไปทุกด้านด้วย ถ้าผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแบบดังกล่าว และมีลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้

เป็นการสอนที่ผู้วิจัยทำการสอนโดยยึดแนวการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ลัดดาวัลย์ พิชยพจน์ (2537, หน้า 65) กล่าวว่า หมายถึง การสร้างความสนใจให้แก่นักเรียน และยังเป็นการทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญและเข้าใจว่าต่อไปจะเรียนเรื่องอะไร และสามารถนำเอาความรู้และทักษะที่มีอยู่เดิมมาสัมพันธ์กับบทเรียนที่ครูจะสอนได้ ถ้าเปรียบกับการเขียนบทความก็เหมือนกับเป็นบทนำหรือคำนำที่จะทำให้ผู้อ่านสนใจอ่านติดตามเรื่องราว ซึ่งสอดคล้องกับ ประสาท อิศรปริดา (2538, หน้า 112) กล่าวว่า กิจกรรมชี้นำเข้าสู่บทเรียนมีความสำคัญมาก เพราะถือว่าเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่ นักเรียน กิจกรรมการนำเข้าสู่บทเรียน สถาบันราชภัฏเทพสตรี (2547, หน้า 122) กล่าวว่า การนำเข้าสู่บทเรียนมีหลายวิธี เช่น การใช้อุปกรณ์การสอน รูปภาพ ของจริง ของจำลอง ภาพยนตร์ ฟังนิทาน ใช้เพลง ปริศนาคำทาย สุภาษิต คำพังเพย คำขวัญ คำกลอน วิเคราะห์ข่าวประจำวัน วิเคราะห์กรณีตัวอย่าง เล่าความประทับใจ ชมวีดิทัศน์ ชมสไลด์ เป็นต้น โดยผู้สอนมีสื่อการสอนประเภทต่างๆ มาสร้างความสนใจผู้เรียน พร้อมทั้งป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดวิเคราะห์ตามอย่างมีเหตุผล เพื่อกระตุ้นเข้าสู่บทเรียนคำถามที่ใช้จะขึ้นต้นด้วยคำว่า ทำไม อย่างไร อะไร เมื่อไร ที่ไหน จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการนำเข้าสู่บทเรียนนี้สามารถใช้วิธีการได้หลายๆ อย่างเพื่อจะดึงความสนใจและเชื่อมโยงไปยังเรื่องที่จะเรียนต่อไป

2. ชี้นำการสอน ยุทธพงษ์ ไกยวรรณ (2541, หน้า 61) กล่าวว่า การสอน หมายถึง กระบวนการจัดสิ่งเร้าและสิ่งแวดล้อม ให้สอดคล้องกับกิจกรรมหรือประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมและประสบการณ์ที่จัดผ่านประสาทสัมผัสของผู้เรียนเอง จนทำให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์

ไสว พักขาว (2544, หน้า 19) กล่าวว่า การสอน หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่ผู้สอนดำเนินการเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเจริญงอกงามทางด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

สถาบันราชภัฏเทพสตรี (2547, หน้า 7) กล่าวว่า การสอน คือการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสม ให้นักเรียนได้ปะทะกับสิ่งแวดล้อมเพื่อที่จะให้เกิดการเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ไปในทางที่ดีขึ้น การสอนจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่จะก่อให้เกิดความเจริญงอกงาม การสอนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เป็นกระบวนการที่เกิดจากความเข้าใจในตัวผู้เรียน เข้าใจกระบวนการสอน การใช้สื่อการสอน การใช้บุคลิกท่าทางของครูรวมทั้งการวัดและประเมินผล การสอนประกอบด้วยศาสตร์และศิลป์จึงจะสามารถก่อให้เกิดประสบการณ์ที่มีความหมายต่อการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ กิจกรรมการสอน สิทธิวรรณ สุวรรณอาภา (2523, หน้า 8) กล่าวว่ากิจกรรมชั้นการสอนเป็นขั้นตอนที่ต่อจากการนำเข้าสู่บทเรียน วิธีกำหนดกิจกรรมการเรียนในชั้นสอนนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่เอื้อให้นักเรียนได้ลงมือฝึกฝนปฏิบัติอย่างจริงจังและวัลลภ กันททรัพย์ (2534, หน้า 8) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการ ครูต้องจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้ค้นพบคำตอบด้วยตนเองและสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันจนเป็นนิสัย สรุปได้ว่า ชั้นนี้ถือเป็นกิจกรรมหลัก เวลาส่วนมากของการเรียนการสอนจะอยู่ในกิจกรรมในชั้นนี้ กิจกรรมชั้นนี้มีหลายรูปแบบ เช่น กิจกรรมการบรรยาย กิจกรรมการอภิปราย กิจกรรมการค้นคว้ารายงาน กิจกรรมการศึกษานอกสถานที่ (บริเวณโรงเรียน) กิจกรรมการปฏิบัติทดลอง กิจกรรมการปฏิบัติจริง กิจกรรมการสาธิต กิจกรรมการแข่งขัน (เกมการสอน)

3. ชั้นสรุป ความหมายของการสรุปบทเรียน ไสว พักขาว (2544, หน้า 247) ให้ความหมายว่าการรวบรวมใจความสำคัญหรือเนื้อเรื่องที่สำคัญๆ ที่ครูต้องการจะให้นักเรียนเรียนรู้เข้าด้วยกัน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนตามลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องสมบูรณ์โดยทั่วๆ ไป การสรุปบทเรียนจะทำหลังจากที่ครูสอนจบบทเรียนแล้ว นอกจากจะให้นักเรียนได้เชื่อมความรู้เก่ากับความรู้ใหม่แล้ว การสรุปบทเรียนยังช่วยให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จตลอดจนปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการเรียนที่ตนประสบด้วยสิ่งสำคัญในการสรุปบทเรียนที่ครูจะต้องระลึกถึงคือครูจะต้องรู้ว่าบทเรียนจะจบลงในลักษณะใด บทเรียนนั้นมีใจความสำคัญหรือมีแนวคิดสำคัญอย่างไรและควรจะใช้วิธีใดในการสรุปบทเรียนที่น่าสนใจ

กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นสรุป เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้หรือจดจำการกระทำที่ผ่านมาได้ติดตามหลักการเรียนรู้ของนักจิตวิทยา กัทกรี (Guthrey) ดังนั้นในการเรียนการสอนแต่ละครั้งควรมีการสรุปบทเรียนโดยใช้กิจกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการเรียน

สุวิมล ว่องวานิช (2547, หน้า 146) กล่าวว่า เป็นการรวบรวมและเรียบเรียงข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวรอย่างเป็นระบบ สำหรับใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับผู้เรียน โดยให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียนเกี่ยวกับความก้าวหน้า จุดเด่น จุดด้อย ใช้ตัดสินใจประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็น 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย

ซึ่งเป็นที่ยึดกันอย่างแพร่หลายในการสร้างวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ผู้วิจัยจึงวัดผลการเรียน ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นคุณลักษณะที่เกี่ยวกับความรู้ความสามารถของบุคคลที่ได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ที่เป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์จากการเรียนการสอน ดังที่นักการศึกษาได้ให้ความหมาย ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2523, หน้า 137) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น จากการฝึกอบรมหรือจากการสอบจึงเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใด

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530, หน้า 29) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือลักษณะ รวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลจากการเรียนการสอนหรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอนทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสมรรถภาพสมอง

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า หมายถึง คุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถของบุคคลที่เปลี่ยนแปลงไปหลังจากได้รับประสบการณ์จากการเรียนการสอน การฝึกอบรมและการปรับพฤติกรรมในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงจากสมรรถภาพของสมอง

1.1 ลักษณะของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2523, หน้า 137) ได้แบ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะวิชาที่สอบซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปของการกระทำจริงให้เป็นผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ ข้อสอบภาคปฏิบัติ (performance test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอันเป็นประสบการณ์ การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (achievement test) การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม 3 ด้าน คือ

1. ด้านความรู้ ความคิด (cognitive domain) พฤติกรรมด้านนี้ เกี่ยวกับ กระบวนการต่างๆ ทางด้านสติปัญญา และสมองประกอบด้วยพฤติกรรม 6 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถระลึกถึงเรื่องราว ประสบการณ์ที่ผ่านมา

1.2 ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องย่อใจความสำคัญ แปลความหมาย ตีความหมาย และขยายความหมายของเรื่องได้

1.3 การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้หรือหลักวิชา ที่เรียนมาแล้วในการสร้างสถานการณ์จริงๆ หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันได้

1.4 การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวต่างๆ หรือ วัตถุประสงค์ของเพื่อต้องการค้นหาสาเหตุเบื้องต้น หากความสัมพันธ์ระหว่างใจความ ระหว่างส่วนรวม ระหว่างตอน ตลอดจนหาหลักการที่แฝงอยู่ในเรื่อง

1.5 การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถนำเอาความรู้มาจัดระบบใหม่ เป็นเรื่องใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม มีความหมายและประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม

1.6 การประเมินค่า หมายถึง การวินิจฉัยคุณค่าของบุคคลเรื่องราววัสดุ สิ่งของอย่างมีหลักเกณฑ์

2. ด้านความรู้สึก (affective domain) พฤติกรรมด้านนี้เกี่ยวข้องกับ การเจริญเติบโตและพัฒนาการในด้านความสนใจ คุณค่า ความซาบซึ้งและเจตคติต่างๆ ของนักเรียน

3. ด้านการปฏิบัติการ (psycho-motor domain) พฤติกรรมด้านนี้เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาทักษะในการปฏิบัติและดำเนินการ เช่น การทดลอง เป็นต้น

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2536, หน้า 146 –147) ได้แบ่งไว้ 2 พวก คือ

1. แบบทดสอบของครู (leacher made test) หมายถึง ชุดของคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้นซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่า นักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้นแต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้ง จนกระทั่งมีคุณภาพพอจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบ บอกวิธีสอบและยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วย

1.3 ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

ชวาล แพรวัตกุล (2516, หน้า 228-245) กล่าวถึง คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีควรมีลักษณะ 10 ประการ ดังนี้

1. ต้องเที่ยงตรง (validity) หมายถึง คุณสมบัติที่จะทำให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงคือแบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้อง ตามความมุ่งหมาย
2. ต้องยุติธรรม (fair) คือโจทย์คำถามทั้งหลายไม่มีช่องทางแฉะให้เด็กเดาคำตอบได้ ไม่เปิดโอกาสให้เด็กเกียจคร้านที่ไม่ดูตำราแต่ตอบได้ดี
3. ต้องถามลึก (searching) คือข้อความถามของแบบทดสอบนั้นจะต้องไม่ถามแค่เพียงความรู้ – ความจำ ตามตำรา แต่จะถามให้เด็กนำความรู้จากตำราไปวิเคราะห์ไปขยายและนำไปใช้ เป็นต้น นับว่า เป็นคำถามที่ทำให้เด็กต้องใช้สมองคิดค้น จึงจะตอบได้
4. ต้องยั่วเป็นเยี่ยงอย่าง (exemplary) คือข้อความถามนั้นมีลักษณะท้าทายเชิญชวนให้เด็กคิด เด็กสอบแล้วมีความอยากรู้อเรื่องราวให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
5. ต้องจำเพาะเจาะจง (definite) คือเด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัดว่าครูถามอะไร หรือให้คิดให้ทำอะไร
6. ต้องเป็นปรนัย (objectivity) หมายถึง คุณสมบัติ 3 ประการ
 - 6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำถาม
 - 6.2 แจ่มชัดในวิธีการตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน
 - 6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน
7. ต้องมีประสิทธิภาพ (efficiency) คือข้อสอบจะต้องสามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุด ภายในเวลา แรงงาน และการลงทุนที่น้อยที่สุดด้วย
8. ต้องมีความยากพอเหมาะ (difficulty) คือข้อสอบที่ดีนั้น คะแนนเฉลี่ยนักเรียนที่สอบได้ควรจะเท่ากับหรือสูงกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็มเล็กน้อย
9. ต้องมีอำนาจจำแนก (discrimination) คือ ข้อสอบที่ดีจะสามารถแยกนักเรียนออก เป็นประเภทๆ ได้ทุกชั้นทุกระดับ อำนาจจำแนกหมายความว่าเด็กเก่งจะตอบถูกมากกว่าเด็กอ่อนเสมอ
10. ต้องมีความเชื่อมั่น (reliability) คือ ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้ตรงที่แน่นอน ไม่แปรผัน

1.4 หลักเกณฑ์เบื้องต้นในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีหลักเกณฑ์เบื้องต้นที่ควรพิจารณาประกอบในการสร้างดังนี้ วิทยุญา วิชาสารภรณ์ (2530, หน้า 12-13) กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

1. วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะวัดตามจุดมุ่งหมายทุกอย่างของการสอน และจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จริง ในปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในทุกสายวิชา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องวัดให้ตรงและครบตามจุดประสงค์

2. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของนักเรียน การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้ ดังนั้นครูควรจะทราบมาก่อนเรียน นักเรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความสามารถแตกต่างไปจากเดิมหรือไม่วิธีที่อาจช่วยได้คือการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน

3. การวัดผลเป็นการวัดทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบวัด พฤติกรรมตรงๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่วัดได้คือการตอบสนองต่อข้อสอบ ดังนั้นการแปลงจุดมุ่งหมาย ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบวัดจะต้องทำอย่างรอบคอบและถูกต้อง

4. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ไม่สมบูรณ์ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่าง ที่สอนได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่สอบได้วัดได้เป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นจึงต้องมั่นใจว่าสิ่งที่สอบวัดนั้นเป็นตัวแทนที่แท้จริง

5. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานั้นมิใช่วัดเพียงเพื่อจะให้เกรดเท่านั้น การวัดผล ยังเป็นเครื่องช่วยในการพัฒนาการสอนของครู เป็นเครื่องช่วยในการเรียนของนักเรียน ดังนั้น การสอบปลายภาคครั้งเดียวจึงไม่พอที่จะวัดกระบวนการเจริญงอกงามของนักเรียนได้

6. ในการให้การศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียว กระบวนการสอนของครูก็เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

7. การวัดผลการศึกษาที่มีความผิดพลาดของที่ซึ่งได้หนักเท่ากัน โดยดาซึ่งหยาบๆ อาจมีน้ำหนักต่างกันถ้าซึ่งโดยดาซึ่งละเอียด ทฤษฎีการวัดผลเชื่อว่า คะแนนที่สอบได้ = คะแนนจริง + ความผิดพลาดในการวัด

8. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ ให้เป็นประโยชน์หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

9. ค่าหนึ่งถึงขีดจำกัดของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้โดยมากคือข้อสอบ ขีดจำกัดของข้อสอบได้แก่การเลือกตัวแทนของเนื้อหาเพื่อมาเขียนข้อสอบ ความเชื่อถือได้ของคะแนนและการตีความหมายของคะแนน

10. ควรจะใช้ชนิดของแบบทดสอบหรือข้อคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่จะ สอบและจุดประสงค์ที่จะสอบวัด

11. ในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน คะแนนที่สอบได้อาจแตกต่างกัน ดังนั้นในการวัดผล การศึกษาจึงจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมให้พอเหมาะ

12. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียนในด้านต่างๆ เช่น มีความยากง่ายพอเหมาะ มีระดับความยากง่ายของภาษาที่ใช้พอเหมาะ มีเวลาสอบนานพอที่นักเรียนส่วนใหญ่จะทำข้อสอบ ได้เสร็จ

ดังนั้นสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งของการเรียน การสอน เป็นตัวชี้ให้ผู้สอนทราบว่าสิ่งที่นักเรียนเรียนไปแล้วบรรลุจุดประสงค์ที่ครูตั้งไว้หรือไม่ ภายหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุด ซึ่งนิยมใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ ผลที่ได้จากการวัด

เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน กล่าวคือ ถ้านักเรียนไม่บรรลุจุดประสงค์ที่ครูตั้งใจไว้แล้ว ครูผู้สอนจะต้องมีการปรับปรุงการสอนของครู เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ในสิ่งที่เรียน จนสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาในข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้จึงจะถือว่าประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นๆ แต่ทั้งนี้แบบทดสอบนั้นจะต้องเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพจึงจะทำให้ข้อมูลหรือผลจากการสอบนั้นเชื่อถือได้

2. เจตคติต่อการเรียน

ความหมายของเจตคติ

เจตคติ (attitude) มีรากศัพท์จากภาษาละตินว่า "Aptus" แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม และตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 321) หมายถึง ท่าที ความรู้สึก แนวความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คำว่า เจตคติ หรือทัศนคติ เป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้หรือการเรียนรู้บุคคล ตลอดจนเหตุการณ์และสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นความรู้สึกของมนุษย์ที่แสดงออกในวาระโอกาสต่างๆ ได้มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาทั้งชาวไทยและต่างประเทศได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ดังนี้

กู๊ด (Good, 1973, p. 49) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า คือ ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการต่อต้านสถานการณ์บางอย่าง บุคคล หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น รักเกลียด หรือกลัว หรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้น ๆ

กิลฟอร์ด (Guilford, 1975, pp. 456-457) กล่าวว่า เจตคติ คือการที่บุคคลมีความโน้มเอียงในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย สนับสนุนหรือไม่สนับสนุนต่อการกระทำในสังคม หรือสิ่งที่มีอยู่ในสังคมอย่างใดอย่างหนึ่ง

บารอน, เบร์นีย์ และจอห์นสัน (Baron, Byrne & Johnson, 1998, p. 123) กล่าวว่า เจตคติเป็นตัวนำทางในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล โดยผ่านความคิด ความเข้าใจ ถ้าบุคคลมีเวลาที่จะคิดก็จะกระทำด้วยความระมัดระวัง เจตคติจะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจในการกระทำนั้นๆ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2539, หน้า 208) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึกความเชื่อฝังใจของเราต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด มักจะเกิดขึ้นเมื่อเรารู้หรือประเมินผู้คน เหตุการณ์ในสังคม เราจะเกิดอารมณ์ความรู้สึกบางอย่างควบคู่ไปกับการรับรู้ และมีผลต่อความคิดและปฏิกิริยาในใจของเรา ดังนั้นเจตคติจึงเป็นพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตได้ หรือพฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยง่าย แต่มีความโน้มเอียงที่จะเป็นพฤติกรรมภายในมากกว่าพฤติกรรมภายนอก

เพราพรพรรณ เป็ลียนภู (2542, หน้า 93) กล่าวถึงเจตคติว่า คือ ระดับสภาพหรือสภาวะจิตใจและสมองในลักษณะพร้อมที่จะกำหนดแนวทางของการสนองตอบของบุคคลหนึ่งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 54) กล่าวถึงเจตคติว่า เป็นความรู้สึก เชื่อ ศรัทธา ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมา ซึ่งอาจจะไปในทางดีหรือไม่ดีก็ได้ เจตคดียังไม่เป็นพฤติกรรมแต่เป็นตัวการที่จะทำให้เกิดพฤติกรรม ดังนั้นเจตคติ จึงเป็นคุณลักษณะของความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจ

นันทา สุรักษา (2544, หน้า 161) กล่าวไว้ว่า เจตคติ เป็นแนวโน้มหรือความพร้อมที่จะตอบสนองต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์แวดล้อม หรือสิ่งเร้าซึ่งอาจมีทิศทาง ทั้งทางบวกและลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญสิ่งนั้น ถ้ามีเจตคติในทางลบก็จะหลีกเลี่ยง

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้สึก หรืออารมณ์ ซึ่งเป็นสภาพของจิตใจและยังเป็นแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นที่อาจเป็นไปได้ทั้งทางบวก ลบ หรือเป็นกลาง

องค์ประกอบของเจตคติ

นักจิตวิทยาได้เสนอแนวการจัดองค์ประกอบของเจตคติไว้ดังนี้

เพราพรรณ เปลี้นกฎ (2542, หน้า 99) ได้กล่าวว่้องค์ประกอบของเจตคติประกอบด้วย

1. องค์ประกอบทางการรู้ (cognitive component) เจตคติของคนเริ่มต้นจากการมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ตนมีเจตคติเป็นอันดับแรก และเป็นความรู้ที่ประเมินค่าได้ว่าเป็นความรู้ทางบวก ทางลบ มีคุณหรือมีโทษ การแสวงหาความรู้จึงช่วยชี้ให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีเจตคติต่อสิ่งนั้นเพียงใด ปริมาณความรู้จึงจำเป็นต่อการสร้างเจตคติของคน เจตคติในรูปนี้เกิดจากการรับรู้ คือ การเรียนรู้หรือรับทราบจากประสบการณ์สัมผัสพบว่ามีและตามีส่วนช่วยสร้างเจตคติมากที่สุด โดย การได้เห็นและได้ยิน ได้อ่าน ได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ การรับรู้อาจจะรับรู้โดยการเจตนาหรือรับรู้โดยไม่เจตนา

2. องค์ประกอบทางการรู้สึก (affective component หรือ feeling component) ความรู้สึกหรืออารมณ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของเจตคติ เพราะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น หมายถึง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ ในสิ่งนั้น โดยทั่วไปการมีความรู้จะนำไปสู่การมีความรู้สึกต่อสิ่งที่มีความรู้นั้น เช่น เมื่อมีความรู้ว่สิ่งนั้นมีโทษก็จะเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (action tendency component หรือ behavioral component) คือความพร้อมทางพฤติกรรม หรือความพร้อมที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อสิ่งที่มีเจตคตินั้น

สรุปได้ว่า เจตคติ ถ้าบุคคลใดมีความรู้ ความเข้าใจ ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งก็จะแสดงออกโดยการปฏิบัติในทิศทางที่สอดคล้องกับความรู้ที่มีต่อสิ่งนั้น ซึ่งเจตคติมีผลกระทบต่อ การเรียนของเด็ก ถ้าเด็กมีเจตคติที่ดีต่องานในชั้นต่อครู เด็กย่อมได้รับความพอใจ และความสำเร็จ

จากการเรียนนั้นไม่มาก ก็น้อย ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กมีเจตคติไม่ดีต้องงานในชั้นต่อครู เด็กจะประสบความล้มเหลว

3. ทักษะการเขียน

ความหมายของทักษะการเขียน สมศักดิ์ สินธุเวชญ์ (2545, หน้า 78) ให้ความหมายของทักษะ (skill) ว่า หมายถึง ระดับความคล่องแคล่วในการประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตามลำดับ ทักษะทางภาษาไทย คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการดู การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดตลอดจนข้อเท็จจริงต่างๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เป็นการบันทึกถ้อยคำ และความคิดมิให้สูญหาย มนุษย์ใช้การเขียนเป็นประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารในการเรียน และการแสวงหาความรู้จากงานเขียนประเภทต่างๆ คำในภาษาไทยมีทั้งประเภทที่เป็นคำไทยแท้ มีตัวสะกดตรงตามมาตรา และคำที่รับมาจากภาษาอื่น ได้แก่ภาษาบาลี สันสกฤต และภาษาทางยุโรปตะวันตก จะมีตัวสะกดไม่ตรงมาตราเป็นส่วนใหญ่ นับว่าเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาไทย หากผู้เขียนใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้องจะทำให้สื่อความหมายผิดพลาดไม่ตรงตามความต้องการ

ความหมายของการเขียน

ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญที่จะต้องเสริมสร้างความสามารถในการเขียนให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและการดำรงชีวิตที่ดีทั้งในปัจจุบันและในอนาคตมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

จรรยาวัฒน์ กางกัน (2531, หน้า 11) ให้ความหมายของการสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษา ภาษาเป็นภาษาเขียน โดยครูสอนให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ ให้ถูกต้องตามหลักภาษา เพื่อออกเสียงให้ชัดเจน เขียนคำให้ถูกต้องและมีความหมายสามารถสื่อสารกันได้ เข้าใจสังคม หรือธรรมชาติของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

นภดล จันทรพิชญ์ (2531, หน้า 91) กล่าวว่า การเขียน คือการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และความในใจของเราให้กับผู้อื่นทราบ การเขียนนี้มีลักษณะการสื่อสารที่ถาวรสามารถคงอยู่ยาวนาน ตรวจสอบได้ เป็นหลักฐานอ้างอิงนานนับพันนับหมื่นปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542, หน้า123) กล่าวว่า การเขียน คือทักษะการใช้ภาษาชนิดหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่างๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึกกับข่าวสาร เป็นการสื่อสารหรือความหมายโดยมีตัวหนังสือ ตลอดจนเครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ต่างๆ แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน

วชิระ จันทาทออ่อน (2543, หน้า27) กล่าวว่า การสะกดคำ คือความสามารถในการเขียนเรียงคำตามลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดได้ถูกต้องและสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้

จากความหมายของการเขียนข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียน คือการจัดเรียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ให้เป็นคำที่มีความหมาย และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และสามารถนำคำดังกล่าวไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

ความสำคัญของการเขียน

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเขียนก็เป็นทักษะหนึ่งของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้และประสบการณ์ในเอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ของการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ไว้ว่า การเขียนคำได้ถูกต้องความหมาย และตัวสะกดการันต์ การเขียนประโยค ข้อความและเรื่องราว การเขียนแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และจินตนาการ การใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน มารยาทการเขียน นิสัยรักการเขียน และการเขียนจดบันทึกความรู้และประสบการณ์และเรื่องราวชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 48)

นภดล จันทรเพ็ญ (2531, หน้า 91) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
2. การเขียนเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้และสติปัญญาของมนุษย์
3. การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษยชาติ
4. การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์
5. การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542, หน้า 123-124) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่จะใช้บันทึกหรือถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ทั้งสำหรับตนเอง และผู้อื่น การเขียนจึงเป็นทักษะรวมที่จะต้องอาศัยความรู้พื้นฐานจากทักษะการฟัง การพูด และการอ่านซึ่งจะช่วยให้ผู้เขียนมีพื้นความรู้มีข้อมูลและประสบการณ์เพียงพอที่จะนำมาเขียนเรื่องราวต่างๆ ได้ตั้งปรารถนา

ความสำคัญของการเขียนข้างต้นสรุปได้ว่า เป็นทักษะหนึ่งที่เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้และเรื่องราวต่างๆ ของผู้เขียน การเขียนคำได้ถูกต้องความหมาย และสะกดการันต์ถูกต้องมีความจำเป็นต่อการใช้ภาษาเขียน และช่วยให้การเขียนสื่อสารมีความถูกต้องตามจุดประสงค์ด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ซาริณี ตริวัญญู (2545, หน้า 119) ได้ศึกษาผลของการจัดกระบวนการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ตามหลักชิปปาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จัดกระบวนการเรียนการสอนตามหลักชิปปาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกระบวนการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

จิรภาณุจน์ หงส์ชุตตา (2545, หน้า 100) ได้ศึกษากิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในวิชาคณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง เศษส่วน โดยใช้โมเดลชิปปา ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเศษส่วน โดยใช้โมเดลชิปปาสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้จริงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมดังกล่าว มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 86.33 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การเรียนรู้ดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 84.31 ซึ่งสูงกว่า จำนวนนักเรียนที่กำหนดร้อยละ 80

ศศิธร แก้วรักษา (2547, บทคัดย่อ) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์แบบชิปปา ที่เน้นทักษะการเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน เรื่อง สถิติเบื้องต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์แบบชิปปา ที่เน้นทักษะการเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีประสิทธิภาพ 82.11/83.59 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมการเรียนการสอนชิปปา สูงกว่าก่อนการได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพ เวหา (2548, หน้า 90) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้เรื่องคำควมกล้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบชิปปา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนที่สอนแบบชิปปากับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

จิรพันธุ์ ทศนศรี (2548, หน้า 72) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติวิทยาศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่สอนโดยรูปแบบชิปปากับแบบสืบเสาะหาความรู้ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยรูปแบบชิปปาหลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิไล รัตนพลที (2548, หน้า 55) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ตาม

รูปแบบชิปปาพบว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้มี ผู้วิจัยไว้พอจะเป็นแนวทางในการศึกษาและวิจัยครั้งนี้อย่างต่อเนื่อง

สเติวค (Stevick, 1980, p. 197) กล่าวว่า การเรียนทุกอย่างควรให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสัมผัสด้วยตัวเองแล้วจะทำให้ผลการเรียนของผู้เรียนบรรลุเป้าหมายดีขึ้น วิธีการหนึ่งคือผู้สอน ต้องพูดน้อย และในการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้นที่สำคัญคือบรรยากาศ ในห้องเรียน ต้องทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและกล้าใช้ภาษา ซึ่งครูจะต้องพยายามสร้างให้เกิดขึ้น โดยคอยเป็นที่ปรึกษาให้กำลังใจ ให้ความอบอุ่นอันจะก่อให้เกิดความมั่นใจและเข้าใจในบทเรียน

เนลสัน (Nelson, 1984, pp. 2-5, 8) ได้แสดงความคิดเห็นและแนวทางในการสอน อ่านโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไว้ว่า ควรจะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกบทเรียนแล้วให้เวลา และโอกาสแก่ผู้เรียนที่จะได้อ่าน และทำความเข้าใจบทเรียนนั้นๆ ด้วยตัวเองจะโดยวิธีใดก็ได้ แล้วนำสิ่งที่ผู้เรียนแต่ละคนได้จากการอ่านมาอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน

ไรอัน (Ryan, 1999, p. 32) ได้ทำวิจัยเรื่องเสรีภาพในการเลือก โครงการศึกษาทาง ไปรษณีย์ของการเรียนที่ให้เด็กเป็นศูนย์กลางในห้องเรียน โดยได้ศึกษารูปแบบและวิธีการรวมทั้ง การพิพากษ์ วิจารณ์ วิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทั้งนี้ได้มีการเก็บข้อมูลโดยการสังเกต การเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยอาศัยการบันทึกภาพและเสียง เพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างลึกซึ้งทุก ขั้นตอนเป็นเวลากว่า 5 เดือน ระหว่างกลุ่มผู้เรียนรุ่นเยาว์ และครูผู้สอนผลจากการศึกษาพบว่า ครูไม่ต้องบังคับหรือใช้คำสั่งที่เด็กไม่เต็มใจทำ กฎเกณฑ์ต่างๆ ในชั้นเรียนถูกกำหนดขึ้น โดย ความเห็นชอบของทั้งครูและนักเรียน นักเรียนสามารถเลือกเรียนวิชาที่ตนต้องการ อันเป็นการ แสดงถึงเสรีภาพในการที่จะเรียนตามความสนใจ

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบชิปปา แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนตามรูปแบบชิปปาเป็นกระบวนการที่สามารถพัฒนาผู้เรียนได้ ทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและด้านความสนใจ เจตคติ แล้วยังสามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการ เรียนการสอนได้หลายวิชา ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง รู้จักทำงานเป็นทีม ทำงาน อย่างเป็นระบบ รู้จักคิดวิเคราะห์ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้ดีกว่าแบบเดิม ผู้วิจัยเห็นว่าการเรียนการสอนนี้จะ สามารถนำมาใช้พัฒนาการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อ ครูจำเป็นต้องพัฒนาให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพต่อไป